

Sygn. akt II AKa 50/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak (spr.)

7. SA Janusz Jaromin

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Stargardzie del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Joanny Miałkowskiej

10. po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2020 r. sprawy

11. P. S.

12. oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zbiegu z art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk inne

13. na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 9 października 2019 r. sygn. akt III K 38/17

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego (...) na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu za to postępowanie opłatę w kwocie 200 (dwustu) złotych.

SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 50/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 października 2019 r., sygn. akt III K 38/17	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1) naruszenie prawa procesowego w stopniu mającym wpływ na treść rozstrzygnięcia z uwagi na związane z nim naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 415 §1 kpk w zw. z art. 46 §1 kk poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, iż roszczenie o naprawienie szkody wynikającej z popełnienia przestępstwa objętego zaskarżonym wyrokiem (punkt I. wyroku oraz punkt I. części wstępnej wyroku) jest przedmiotem innego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

postępowania lub o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono w sytuacji, gdy bankowy tytuł egzekucyjny nie dotyczy roszczenia z tytułu naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem popełnionym na szkodę oskarżyciela posiłkowego, nadto został Bankowi zwrócony przez organ egzekucyjny po stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji prowadzonej na jego podstawie, a postępowanie egzekucyjne na podstawie tego tytułu - wbrew ustaleniu sądu I instancji - nie toczy się i nie może zostać wszczęte z uwagi na przedawnienie roszczenia z umowy stwierdzonego bankowym tytułem egzekucyjnym, przy czym przesłanką uchylającą obowiązek orzekania na podstawie art. 46 §1 kk obowiązku naprawienia szkody w razie skazania oskarżonego jest wyłącznie zawisłość sporu o to samo roszczenie w innym postępowaniu między tymi samymi stronami albo prawomocne

	<p>rozstrzygnięcie sądu w tym przedmiocie (res iudicata), a okoliczność wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego nie mieści się w żadnej z tych przesłanek;</p> <p>2) błąd w ustaleniach faktycznych w sprawie z uwagi na pominięcie okoliczności, iż postanowieniem z dnia 28 grudnia 2012 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie M. K., w sprawie o sygn. akt (...) umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie tytułu wykonawczego - bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności - z powodu jego bezskuteczności.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ocena zasadności zarzutów sformułowanych w wywiedzionym środku odwoławczym, w</p>				

istocie rzeczy
sprowadza się do
udzielenia
odpowiedzi na
pytanie o charakter
prawny bankowego
tytułu
egzekucyjnego.
Przed jej
sformułowaniem
konieczne jest
jednak poczynienie
uwag, które
wyłączają się na
tle innych kwestii
przedstawionych w
uzasadnieniu
apelacji, a także
kwestii, która jest
związana z
wnioskiem
złożonym przez
oskarżyciela
posiłkowego na
rozprawie
apelacyjnej w dniu
29 czerwca 2020
r., w ramach to
którego wymieniony
postulował o
dopuszczenie
dowodu z opinii
biegłego z zakresu
rachunkowości i
ekonomii na
okoliczność
ustalenia wysokości
szkody będącej
przedmiotem
przestępstwa
opisanego
w punkcie I.
części wstępnej
zaskarżonego
wyroku a
przypisanego P. S.
w punkcie I. części
dyspozytywnej tego
orzeczenia. A zatem,
nawiązując w

pierwszej kolejności do tego wniosku, wypada powtórzyć tezę zawartą w postanowieniu dowodowym zapadłym na wspomnianej rozprawie, a mianowicie, że wnioskowany przez skarżącego dowód nie miał i nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Okoliczność, która stanowi jego osnowę posiada bowiem wtórne znaczenie wobec zagadnienia, które w tej sprawie jest pierwszoplanowe, a mianowicie tego, które zostało odzwierciedlone w postawionym na wstępie pytaniu. Następną wymagającą omówienia kwestią jest ta związana z tożsamością podmiotowo - przedmiotową roszczenia Banku (...).P. wobec P. S. dochodzonego w analizowanej sprawie, z tym które przysługuje Bankowi na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr 30230 wystawionego w dniu 11 października 2011 r. Z treści wniosków o

naprawienie szkody (k.3952, k.4103) oraz z treści wspomnianego tytułu wynika, że dotyczą one wyłącznie należności Banku wynikających z umowy pożyczki hipotecznej dla małych i średnich przedsiębiorstw zawartej pomiędzy Bankiem (...).P. i P. S. w dniu 23 września 2010 r., a to oznacza, że przedmiotem, zarówno wniosków o naprawienie szkody, jak i bankowego tytułu egzekucyjnego są pieniądze, które oskarżony wyludził popełniając przestępstwo opisane w punkcie I. części wstępnej zaskarżonego wyroku. Zwrócenie na to uwagi jest zaś konieczne, ponieważ zgodnie z treścią art. 415 § 1 zd. 2 kpk, przeszkodą do nałożenia obowiązku naprawienia szkody jest tożsamość roszczenia cywilnego z roszczeniem wynikającym z przestępstwa. Natomiast o tego rodzaju tożsamości, jak

wskazał to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2018 r., IV KK 234/17, (LEX nr 1504391) przesądza fakt, że wynikają one z tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) i dotyczą tej samej szkody, będącej następstwem popełnionego przez oskarżonego przestępstwa i równocześnie niewykonania wiążącej go z pokrzywdzonym umowy. A zatem, tak postrzegając omawianą w tym miejscu istotę tożsamości roszczeń, nie ulega żadnym, nawet najmniejszych wątpliwości, że zarówno wnioski o naprawienie szkody, jak i bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) dotyczą tej samej szkody, której geneza tkwi w tym samym zdarzeniu historycznym. Istnienie takiego stanu rzeczy w konsekwencji więc powoduje, iż twierdzenia skarżącego, w ramach których stara się on przekonać, że mimo wszystko jest inaczej, są

bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Kolejne zagadnienie, które wymaga zgłębienia na gruncie rozpoznawanej sprawy wiąże się z tym, że na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, (OTK A 2015, Nr 4, poz. 46), przepisy art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 prawa bankowego, które uprawniały banki do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych, z dniem 1 sierpnia 2016 r., utraciły moc obowiązującą. Zwrócenie na to uwagi jest konieczne, jako że bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) został wystawiony w dniu 11 października 2011 r., zaś klauzula wykonalności została mu nadana postanowieniem Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 8 listopada 2011 r. W tej sytuacji mogłoby się więc wydawać, że ów tytuł, z mocy prawa, stał się bezskuteczny. Rzecz jednak w tym, że tak nie jest a przekonuje o tym, zasługująca

na pełną akceptację teza zawarta w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2017 r., II CSK 440/16 (LEX nr 2333028), wedle której bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przed 1 sierpnia 2016 r., w stosunku do którego przed tą datą wystąpiono o nadanie klauzuli wykonalności, zachowuje skuteczność i po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności może stanowić podstawę egzekucji.

Natomiast skupiając się na istocie niniejszej sprawy, której egzemplifikacją jest sformułowane na wstępie pytanie, w poszukiwaniu odpowiedzi na nie, należy się zaś odwołać do orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów

Apelacyjnych.

Problematyka

wywołana apelacją nie stanowi bowiem w tym orzecznictwie żadnego novum.

I tak, w pierwszej kolejności wypada przytoczyć stanowisko zaprezentowane w

wyroku Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z dnia
3 października 2018
r., VI ACa 1761/16
(LEX nr 2605246),
które to sprowadza
się do następującej
tezy: „bankowy tytuł
egzekucyjny nie
stanowi
oświadczenia woli,
a jego wystawienie
nie było czynnością
prawną podlegającą
badaniu z punktu
widzenia jej
skuteczności
(ważności) czy wad
oświadczenia woli.
Nie była to w ogóle
czynność prawna, a
raczej sui generis
czynność procesowa,
a - z ustrojowego
punktu widzenia
- czynność quasi-
jurysdykcyjna.
Ustawodawca
wyposażył banki
w kompetencję do
samodzielnego
wystawiania tytułów
egzekucyjnych.
Konstrukcja ta była
bliższa nakazom
zapłaty wydawanym
przez sąd czy
referendarzy
sądowych, niż
czynnościom
prawnym. Bankowy
tytuł egzekucyjny
nie kreował żadnego
stosunku prawnego,
a jedynie otwierał
możliwość
prowadzenia
egzekucji.” Z kolei
bardziej precyzyjny

pogląd na temat charakteru prawnego bankowego tytułu egzekucyjnego wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku, który to w wyroku z dnia 27 kwietnia 2016 r., V ACa 774/15 (LEX nr 2112393) stwierdził, że „bankowy tytuł egzekucyjny po nadaniu mu klauzuli wykonalności jest dokumentem urzędowym, który w zakresie, w jakim został objęty ową klauzulą stwierdza istnienie zobowiązania i jego wysokość.” A zatem, w świetle tych zasługujących na aprobatę zapatrywań, nie ulega wątpliwości, że bankowy tytuł egzekucyjny, ze względu na swoją treść i wynikające z niej konsekwencje, spośród których pierwszoplanową jest możliwość wszczęcia na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, stanowi dokument, który właśnie z tych przytoczonych powodów, posiada cechy orzeczenia sądowego, a konkretnie, jak wskazał to Sąd Apelacyjny w

Warszawie, cechy nakazu zapłaty. Skoro więc bankowy tytuł egzekucyjny posiada taki a nie inny charakter, zaś pokrzywdzony Bank (...).P. wystawił taki tytuł w celu wyegzekwowania od oskarżonego należności stanowiącej de facto szkodę wyrządzoną popełnionym przez niego przestępstwem, to niewątpliwie rację ma Sąd Okręgowy, że przewidziana w art. 415 § 1 kpk klauzula antykumulacyjna uniemożliwiła nałożenie na P. S. obowiązku naprawienia szkody określonego w art. 46 § 1 kk. Wyrażając ten pogląd, oczywiście nie sposób nie zauważyć, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko wymienionemu na podstawie bankowego tytułu wykonawczego nr (...) okazało się bezskuteczne, aczkolwiek zaistnienie takiego stanu rzeczy, w przypadku zmiany sytuacji majątkowej oskarżonego, nie

pozbawia
pokrzywdzonego
Banku do
ponownego
zainicjowania
postępowania
egzekucyjnego w
oparciu wskazany
wcześniej bankowy
tytuł egzekucyjny.
Co prawda autor
apelacji stwierdza,
że nie jest
to możliwe ze
względu na upływ
terminu
przedawnienia
roszczenia objętego
bankowym tytułem
egzekucyjnym,
niemniej jednak ów
pogląd zdaje się być
chybiony. W wyroku
z dnia 15 listopada
2002 r.,
II CKN 986/00
(LEX nr 77044) Sąd
Najwyższy stwierdził
bowiem,
że „wystawienie
bankowego tytułu
egzekucyjnego
powoduje sytuację
analogiczną do tej,
jaką co do
przerwania biegu
przedawnienia
wywołuje wniesienie
pozwu o zapłatę.
Tak samo jak
pozew bankowy tytuł
egzekucyjny stanowi
przewidzianą
prawem formę
zgłoszenia
powództwa. Brak
w tym przypadku
organu sądowego
jest konsekwencją
programowego

ominięcia drogi sądowego postępowania rozpoznawczego.”
Innymi więc słowy, z punktu widzenia biegu terminu przedawnienia, wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego jest równoznaczne z wytoczeniem powództwa, które to, zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 kc, przerywa bieg terminu przedawnienia.
Rozwijając tę tezę w uzasadnieniu cytowanego wyroku, Sąd Najwyższy stwierdził również, między innymi i to, że bankowy tytuł egzekucyjny nie ma mocy wiążącej orzeczenia sądowego (bo jest tylko doń zbliżony, podobny - uwaga Sądu Apelacyjnego) i w związku z tym nie stwarza stanu powagi rzeczy osądzonej, a także, jak wspomniano to wcześniej, nie konsumuje biegu terminu do rozpoznania roszczenia. W konsekwencji, zdaniem Sądu Najwyższego, bankowy tytuł egzekucyjny dotyczy roszczeń stale jeszcze

dochodzonych w tym sensie, że nie zostały one osądzone. Zwracając na to uwagę, Sąd Najwyższy podkreślił jednak, że osądzenie tych roszczeń może nastąpić jedynie z inicjatywy dłużnika, gdy ten wystąpi o ustalenie, że nie istnieje zobowiązanie, z którego bank wywodzi swoje roszczenia, albo wystąpi z powództwem przeciwegzekucyjnym, albo z żądaniem zwrotu świadczenia wyegzekwowanego na podstawie bankowego tytułu. W razie zaś bezczynności dłużnika do osądzenia nie dojdzie. A zatem, te przytoczone zapatrywania Sądu Najwyższego, w żadnym razie nie podważają zaprezentowanych wcześniej rozważań traktujących na temat specyfiki bankowego tytułu wykonawczego, przy czym przypomnieć w tym miejscu należy, że w rozważaniach tych chodzi o specyfikę tej instytucji postrzeganą przez pryzmat stosowania

klauzuli
antykumulacyjnej
przewidzianej w art.
415 § 1 kpk. O tym
zaś,
że wystawienie
bankowego tytułu
egzekucyjnego
nakazuje
zastosowanie tej
klauzuli, w
uzasadnieniu
cytowanego
orzeczenia,
jakkolwiek nie
wprost, to jednak
mimo wszystko,
przekonuje również
Sąd Najwyższy
wskazując, że ów
tytuł skupia w
sobie nie tylko
element wytoczenia
powództwa, ale
również element
stwierdzenia, że
określone
świadczenie nadaje
się do egzekucji.
Skoro więc
świadczenie to może
być cały czas
egzekwowane, zaś
na drodze sądowej
może być osądzone
tylko z inicjatywy
dłużnika, to wypada
jedynie powtórzyć,
że wystawienie przez
Bank (...)P.
bankowego tytułu
egzekucyjnego
nr (...) sprawia,
iż, zgodnie z treścią
art. 415 § 1 kpk,
orzeczenie wobec
P. S. obowiązku
naprawienia szkody
jest
niedopuszczalne. A

<p>zatem, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok w zaskarżonej części.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego P. S. na podstawie art. 46 § 1 kk środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody także na rzecz (...) SA w kwocie 924.233,83 zł oraz o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie nieorzeczenia obowiązku naprawienia szkody jako środka kompensacyjnego za czyn opisany w pkt. I. części dyspozytywnej wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z powodów wskazanych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Wyrok utrzymany w mocy w zaskarżonej części.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Utrzymanie wyroku w mocy w zaskarżonej części nastąpiło z powodów wskazanych powyżej.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Z uwagi na bezzasadność apelacji, koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym ponosi skarżący, czyli oskarżyciel posiłkowy. Rozstrzygnięcie w tym zakresie zapadło na podstawie art. 636 § 1 kpk i art.13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223)	
7. PODPIS		
Janusz Jaromin Maciej Żelazowski Piotr Brodniak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Brak rozstrzygnięcia w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana